

නාට්‍ය කලාව සජීවී මාධ්‍යයකින් විද්‍යුත් මාධ්‍යයට අනුවර්තනය වීමේ ඓතිහාසික පසුබිම පිළිබඳ විමර්ශනයක්

එන්ද්‍රසිරි බෝගමුව

Once upon a time, drama was a way of honouring the gods. Pilgrims made their way to Epidavros or to Delphi in order to witness performances that retold the stories of their heroes, human and divine. In a later age, drama was not so much an act of worship, more a luxury. By carriage or cab, the selected few could travel to town to see a show. Later still, at a flick of a switch in every living - room, anyone could view the entire *Hamlet* or the latest social comedy. Better still, many could record them and watch them at a time best suited to the individual. The 'first age' of television (that is, the period up to the mid fifties) in Europe and America much of the drama output was of stage plays more or less adapted for the new medium. In this article the historical background of adapting stage plays into television medium is discussed with emphasis to Sri Lankan Television Industry.

ඇත අතීතයේ සිටම ඕනිසා කථා කීමට හා කථා ඇසීමට ප්‍රිය කළේය. කතන්දර කීමට හා ඇසීමට ඕනිසා තුළ සහජයෙන්ම පිහිටා ඇති නොහිත් ආකාර නිසා කථා කලාව බිහි විය. කථාවක් ඉදිරිපත් කිරීම හෝ ආබ්‍යානයක් ගෙන හැර පෑම වීඩියෝ මාධ්‍ය ඉවහල් කරගෙන නොයෙක් ක්‍රමවලට සිදු කළ හැකි ය.

කතන්දර කීම සහ කතන්දර ඇසීම මානව ශිෂ්ටාචාරය ආරම්භයේ සිටම පවතින්නට ඇතැයි අනුමාන කළ හැකිය. මූල දී ඉවහ කෝවර ස්වරූපයෙන් පැවති කථා කලාව පසුව රඟ දක්වා පෙන්වනු ලබන රංග කලාවක ස්වරූපයට පරිවර්තනය විය. එතැන් පටන් ඕනිසා කතන්දර රඟ දක්වනු බැලීමට රූපි කළේ ය.

නාදය පමණක් මූලික වන ශුද්ධ වාද්‍ය සංගීතය (Pure orchestral music) හුදු විද්විතයානුකූල අංග වලනයට පමණක් සීමා වූ නෘත්‍ය විශේෂ (Pure dance form) සහ අඛණ්ඩ චිත්‍ර කලාව (Abstract art) හැරුණු විට අනිකුත් සෑම කලා මාධ්‍යයක්ම කථාවක් ගෙන හැර පෑම සඳහා යොදා ගත හැකිය. ඒ අනුව චිත්‍ර, සාහිත්‍යය, නෘත්‍ය, නාට්‍ය, ඡායාරූප, චිත්‍රපට, රූපවාහිනී යන මාධ්‍ය ඉවහල් කරගෙන කථාවක් හෝ ආබ්‍යානයක් ඉදිරිපත් කළ හැකිය.